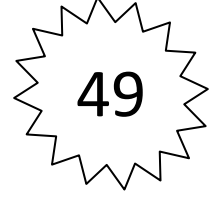

தமிழர் கட்டிடக்கலை

முனைவர் ச.தனலெட்சுமி

முதுகலைத்தமிழ்மற்றும்தமிழாய்வுத்துறை

தி ஸ்டாண்டர்டு ஃபயர் ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரி(தன்னாட்சி)
சிவகாசி.

ஆய்வு நோக்கம்:-

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் ஒன்று உறைவிடம். இதனை “உணவு உண்டி உறையுள் என்று சொல்வதின் வாயிலாகவும் அறியலாம். “எலி வளை ஆனாலும் தனி வளை வேண்டும்” என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப மனிதனின் கற்பனையில் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றதே கட்டிடக்கலை. தொடக்க காலத்தில் வெற்றிடம் மரப்பொந்து பரண் வீடுகளில் வாழ்ந்த மனிதனின் தேவைஆற்றல் அழகுணர்ச்சிகளின் அடிப்படையில் எழுந்ததே கட்டிடக்கலை. கோயிற் கட்டிடக்கலை குறித்த கருத்துக்களை ஆய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

கட்டிடக்கலை

கட்டிடக்கலையின் வாயிலாக ஒரு நாட்டின் வரலாறு பண்பாடு ஆகியவற்றின் சிறப்பை அறியமுடியும். தமிழகக் கட்டிடக் கலையில் சிறப்பிடம் பெறுவது திருக்கோயில் கட்டிடங்களாகும். புண்பாட்டுச் சின்னமாக விளங்கும் கோயிற்கட்டிடக்கலையில் தூண்கள் என்பது தொன்மையான கலை வரலாற்றுச் சிறப்புடன் திகழ்கின்ற பகுதியாகும். உலகின் பல பகுதிகளிலும் கோயில்களின் வடிவமைப்பு தொழில்நுட்பம் கலையமைப்பு பற்றிய ஆய்வுகலை வரலாற்று அடிப்படையில் அமைத்துள்ளனர். கோயிற் கட்டிடக்கலை அறிவியல் தொழில்நுட்பம் பண்பாட்டை அறிய உதவுகின்றன¹.

கட்டிடக்கலை நூல்கள்

”கட்டிடக்கலை நூல்கள் சிற்ப சாஸ்திரங்கள், வாஸ்து சாஸ்திரங்கள் என்று இரண்டு சிற்பங்களின் அமைப்பு குறித்துப் பேசுவது சிற்ப சாஸ்திரம் என்றும் கட்டிடக்கலை குறித்துப் பேசுவது வாஸ்து சாஸ்திரம்”² என்றும் கருதுவர்.

சிற்ப அலங்காரத்துடன் கட்டிடங்கள் அமைகின்றனவறிலால் இவ்விரண்டு கலையிலும் பயிற்சி பெற்ற கலைஞர்களால்தான் கோயில் கட்டிடங்களை அமைக்க இயலும்.³

சிற்பக்கலை, கட்டிடக்கலை பற்றிய பல மரபு நூல்கள் உள்ளன. இவற்றை,

1. முதன்மை சாஸ்திரங்கள்
2. துணை சாஸ்திரங்கள்

என இரு வகையாகக் காணலாம்.⁴

கட்டடக்கலை நூல்களில் மானசாரம், மயமதம், விஸ்வகர்மா, சிற்பரத்தினா, ஈசானசிவா, சுப்பரபேத ஆகமம், காஸ்சியபா முதலிய நூல்களே மரபுக் கட்டடக்கலை பற்றிய செய்திகளை அறியப் பொரிதும் துணையாகின்றனர்.

சங்க காலத்தில் முறையோடு வகுத்து தொகுக்கப்பட்ட மனை நூல்கள் இருந்ததெனச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம். சிலப்பதிகாரம் மயமுறையைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.

”நூலோர் சிறப்பின் முகில் தோய் மாடம்

மயன் பண்டிழைத்த மரபினது தான்”

என்னும் இலக்கிய அடிகள் அக்காலத்தில் சிற்ப நூல்களும், சிற்பிகளும் இருந்தனர் என்பதைத் தொரிவிக்கின்றன. இத்தகைய பனுவல்களின் துணை கொண்டு இறைவனுக்குக் கோட்டமும், மன்னருக்குக் கோயிலும் (அரண்மனை), பெருமக்களுக்கு மாடமும், மாளிகையும் திறம்பட வகுத்தனர். எடுத்துக்காட்டாகப் புகாரா, மதுரை, காஞ்சி, வஞ்சி போன்ற நகரங்கள் இம்முறையினர் அமைக்கப்பட்டன. புகாராவின் அமைப்பைப் பட்டினப் பாலையும், சிலம்பும், மதுரையின் பொலிவைப் பாபிடலும், காஞ்சியின் அமைப்பைத் தண்டியலங்காரமும் விரித்துக் கூறும்.

இத்தகைய கோயில்களையும், மனைகளையும் அமைக்கக் கட்டடக்கலை நூலை அறிந்த புலவர் இருந்தனர். அவர்களை ”நூலறி புலவர்” என்று நெடுநல்வாடை அழைக்கிறது.

கட்டடக்கலைஞர்கள்

கோவில் கட்டும் கலைஞர்கள் தற்காலத்தில் ஸ்தபதிகள் எனப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஒரு குழுவாக இருந்து செயல்படுத்துவர். ”ஸ்தபதி, சூத்ரகிராஹி, வர்த்தகி, தச்சன் என்று இவர்கள் படிநிலை முறைகளில்மதிக்கப்படுபவர்கள்”⁵

ஸ்தபதி என்பவர் சிற்ப நூல் வல்லாவின் தலைவராகவும், ஆசானாகவும் மதிக்கப்படுவர். குறிப்பிட்ட அளவுகளின்படி தயாரிக்கப்பட்ட கற்களையும், சிற்பங்களையும் வைத்துக் கட்டடம் எழுப்புவர் ”வர்த்தகி” எனப்படுவார். நூல் பிடித்துக் கல்லின் மீது வேண்டிய அளவுகளைக் குறிப்பவர் ”சுத்திரகிராஹி” எனப்படுவர். கல்லில் பல்வேறு உருவங்களையும் செதுக்குபவர் தச்சர் ஆவார்.

கல்வெட்டுகளில் கட்டடக் கலைஞர்கள்

தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகள் பல இக்கலைஞர்களைத் தச்சர், கல்தச்சர், தச்சாசாரியன், சிற்பாச்சாரி, பெருந்தச்சன், கோதுகுல ஆசாரி என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் பஞ்சகம்மாள் என்னும் கைவினைஞர்களில் ஒரு வகையினர். அனுலோமர் எனும் பரிவுக்குட்பட்டவர்கள். ரதகாரர் எனும் பெயருக்கு உரியவர்கள். விஸ்வகர்மா என்னும் பெயரும் உண்டு. இரு பிறப்பாளர்கள் எனும் வகையில் பூ நூல் அணியும் உரிமை படைத்தவர்கள். இவர்களது தெய்வம் விஸ்வகர்மா ஐந்து முகங்களைக் கொண்டது. சிவனுக்கு இணையானது.

மகாபலிபுரத்துக் கல்வெட்டுகள் சோவதப் பெருந்தச்சன், துணமல்லன்,பய்யமிழிப்பான், சாதமுக்யன் கல்யாணி, திருவொற்றியூர் ஆபாஜனட, கொல்லன் சேமன் ஆகிய ஏழு சிற்பிகளின் பெயர்களைத் தருகின்றன. தஞ்சைப் பொரிய கோயிலைக் கட்டிய பெருந்தச்சனாக வீர சோழன் குஞ்சரமல்லன் ஆன ராஜராஜப் பெருந்தச்சன் என்பவர் குறிப்பிடப்படுகிறார். இவருக்கு உதவியாக குணவன் மதுராந்தகனான நித்தவினோதப் பெருந்தச்சன் எனும் இருவர் இருந்துள்ளனர். பிள்ளையார்பட்டி

கற்பக விநாயகர் கோயிலாம் முதல் குடைவரையை எடுத்தவர் "எருக்காட்டுர் கோன் பெருந்தச்சன்" என்பவராவர்.

பெருந்தச்சர்களுடைய உருவச் சிலைகளும் சில கோயில்களின் இடம்பெற்றுள்ளன. விசயநகர வேந்தர் சிருட்டிண தேவராயர் சிதம்பரம் வடக்கு கோபுரத்தைப் புதுப்பித்தார். இப்பணியில் ஈடுபட்ட நான்கு சிற்பிகளின் உருவங்களும் அவர்களுடைய பெயர்களும் அக்கோபுரத்தின் நிலையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. விருத்த கிராமியில் சேவகப் பெருமாள், அவன் மகள் விசுவமுத்து, திருப்பிறைக் கோடை ஆசாரி திருமகன், அவன் உடன் பிறந்தான் காரணாச்சாரி என்பது அவர்களின் பெயர்களாகும். கோனோரிராஜபுரத்தில் கற்றளி செய்த சிற்பியின் உருவமும், பெயரும் கருவறைச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் அருகில் பிள்ளையார் நத்தம் என்னும் ஊரில் கட்டப்பட்டுள்ள 16 ஆம் நூற்றாண்டின் வழிபோக்கர் மண்டபத்தில், "செவ்வந்தி ஆசாரி சாதா சேர்வை" என்ற வாசகம் சிற்பியின் உருவத்தின் தலைக்கு மேல் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மண்டபத்தை உருவாக்கிய கல்தச்சரின் பெயராக இருக்கலாம் என்று சாந்தலிங்கம் தம் நூலில் கூறியுள்ளார்.

கட்டடக்கலை – அளவை முறை

தமிழ் மக்கள் நீட்டலளவை, நிறுத்தலளவை, முகத்தலளவை என மூன்று அளவைகளுக்கும், பழங்காலந்தொட்டே தனித்துவமான அளவை முறைகளைக் கொண்டிருந்தனர், அதிலும் குறிப்பாகக் கோயில் கட்டும் சிற்பிகள் தங்களுக்கான அளவைமுறைகளைக் கொண்டிருந்தனர். அதற்குத் "தச்சமுழம்" என்று பெயர். சிதம்பரம் கோயிலிரும், காஞ்சி வரதராசப் பெருமாள் கோயில், தென்கரை மூலநாதசுவாமி கோயில் போன்ற பல கோயில்களில் இவ்விதமான அளவுகோல்கள் கல்லிலேயே பதிக்கப்பட்டுள்ளது. மனை குடிகோல், இது மடி அளவத்து முழம் என்பன போன்ற சொல்லாட்சிகள் சில கோயில் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. விரல்களைக் கொண்டே அளவுகளைக் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

"நூல் நெறி மரபில் அரங்கம் அளக்கும்கோல்

அளவு இருபத்து நல்விரலாக"

என்று சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதைக் குறிப்பின் மூலம் தெளியலாம்.

கட்டடக்கலை – கணக்கீட்டு வாய்ப்பாடு

8 அணு - 1 தோத்துகள்

8 தோத்துகள் - 1 இம்பி

8 இம்பி - 1 எள்ளு

8 எள்ளு - 1 நெல்

8 நெல் - 1 விரல்

என வாய்ப்பாடு கூறும்

24 விரல் கொண்ட முழம் - கிஷ்கு

25 விரல் கொண்ட முழம் - பிரஜாபத்தியம்

26 விரல் கொண்ட முழம் - தனுர்முஷ்டி

என 31 விரல்வரைப் பல அளவுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 24 விரல் கொண்ட கிஷ்குமுழம் உத்தம முழம் என்னும், 23 ½ விரல் கொண்ட முழத்தை மத்திம கிஷ்கு முழம் என்றும் 23 ¼ விரல் கொண்ட முழத்தை அதமகிஷ்கு முழம் என்றும் கூறுவர். இம்மூன்று அளவுகளில் சிறியதான அதமகிஷ்கு முழத்தைப் பழனி, மதுரை கோயில்களில் சிற்பிகள் பயன்படுத்தியதாகவும், இதற்கு மதுரை முழம் என்றே பெயர் உண்டு என்றும் அறியலாம். தஞ்சை முழம் 24 விரல் கொண்டது. சிதம்பரம் முழம் 25 விரல் கொண்டது என்றும் கூறப்படும். இவ்விரமான இன்றும் பல அணுக்கமான அளவை முறைகளைக் கட்டடக் கலை வல்லாா அறிந்து பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சங்ககாலக் கட்டடக்கலை

சங்க காலத்தில் கோயில் என்பது இறைவன் மற்றும் அரசன் வாழும் இடங்களைக் குறித்தது, அக்காலத்துக் கட்டடக்கலை என்பதை சமயம் சாாந்தவை, சமயம் சாராதவை என்று பிரிக்க இயலாது. சங்க காலத்தில் கோயில்களாகட்டும் அரண்மனை மற்றும் வீடுகளாகட்டும் அவை செங்கல் சுண்ணாம்பினால் கட்டப்பட்டதனால் அனைத்தும் அழிந்து கிடைக்காது போயின. சங்ககாலத்தில் சேழ மன்னர்களது இறுதி அரசனாகக் கருதப்படும் செங்கண்ணான் என்பவன் சுமாா எழுபத்தெட்டு மாடக் கோயில்களைக் காவிாியாற்றின் கரையோரத்தில் எடுப்பித்தான் என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் அவற்றுள் ஒன்று கூட நமக்குக் கிடைக்கவில்லை அவை செங்கல் சுதையால் கட்டப்பட்டிருந்தால் அழிந்தன போலும், செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட இறைவன் உறையும் கட்டடம் வீழ்ந்த செய்தியைக் கூட சங்க இலக்கியப் பாடல் ஒன்று படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

”இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென

மணிப்புராத் துறந்த மரஞ்சோா மாடத்து

எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று

ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றிணை”

என அகநானூற்றுப் பாடல் (167) குறிப்பிடுகிறது. இறைவனுக்குக் கோட்டம் எனும் கோயில்கள் பல கட்டப்பட்டிருந்தன. இதனை ”சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம் என்று ”பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (405) சுட்டப்படுவதின்று அறியலாம்.

கோயில் கட்டிட அமைப்பும் உறுப்புகளும்

கோயில் கட்டிட அமைப்பைப் பற்றியும் அவற்றின் உறுப்புக்களைப் பற்றியும் ஆகம நூல்களில் சிற்ப சாஸ்திரங்களிலும் விாிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

கோயில் கட்டிடத்தில் ஆறு உறுப்புகள் உண்டு. அவையாவன, 1. அடி 2. உடல் 3. தோள் 4. கழுத்து 5. தலை 6. முடி இவற்றிற்கு சிற்ப நூலில் வேறுபெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. அப்பெயர்களாவன 1. அதிஷ்டானம் 2. பாதம் 3. மஞ்சம் 4. கண்டம் 5. பண்டிகை 6. ஸ்தூபி என்பனவாகும்.

கோயில் உறுப்புகள்

1. அடி அல்லது தரை அமைப்பு, இதற்கு அதிஷ்டானம், மசூரகம், ஆதாரம், தலம், பூமி முதலிய பெயர்கள் உண்டு.

2. உடல் அல்லது கருவறை இதற்குக் கால், பாதம், ஸ்தம்பம், கம்பம் முதலிய பெயர்கள் சிற்ப நூலில் கூறப்படுகின்றன. இப்பெயர்கள் கருவறையின் சுவர்களைக் குறிக்கின்றன. கருவறைக்கு திருவுண்ணாழிகை என்பது பழைய பெயர் ஆகும்.
3. தோள் அல்லது தளவாிசை இதற்குப் பிரஸ்தரம், மஞ்சம், கபோதம் முதலிய பெயர்கள் உள்ளன.
4. கழுத்து இதற்குக் கண்டம், களம், கர்ணம் முதலிய பெயர்கள் உண்டு.
5. தலை அல்லது கூரை. இதற்குப் பண்டிகை, சிகரம், மஸ்தகம், சிரம் முதலிய பெயர்கள் உள்ளன.
6. முடி அல்லது கலசம். இதற்கு ஸ்தூபி, சிகை, குளம் முதலிய பெயர்கள் உண்டு.

கோயில் கட்டிட உறுப்பு அளவுகள்

கோயில் கட்டிடத்தில் அமைய வேண்டிய இந்த ஆறு உறுப்புகளுக்கும் சில அளவுகள் உள்ளன. பொதுவான அளவை மட்டும் இங்குக் காண்போம்.

1. அடி அல்லது அதிட்டானத்தின் உயரம் 1 பங்கு
2. உடல் அல்லது பாதத்தின் உயரம் 2 பங்கு
3. தோள் அல்லது மஞ்சத்தின் உயரம் 1 பங்கு
4. கழுத்து அல்லது கண்டத்தின் உயரம் 1 பங்கு
5. தலை அல்லது பண்டிகையின் உயரம் 2 பங்கு
6. முடி அல்லது ஸ்தூபின் உயரம் ஒரு பங்கு

என்று மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி கோயில் கட்டிட உறுப்பு அளவுகள் குறித்து “தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள்” என்னும் நூலில் எடுத்து இயம்பியுள்ளார்.

நிலைக் கோயிலுக்கான அமைப்பு

இரண்டு நிலைக்கோயிலின் அமைப்பு 1. தரை 2.சுவர் 3. தளவாிசை 4. சுவர் 5. தளவாிசை 6. கழுத்து 7. கூரை 8. கலசம் என அமையும்.

மூன்று நிலை மாடக் கோயிலின் அமைப்பு 1. தரை 2.சுவர் 3. தளவாிசை 4. சுவர் 5. தளவாிசை 6. சுவர் 7. தளவாிசை 8. கழுத்து 9.கூரை 10. கலசம் என இவ்வாறு அமையும்.

கோயில் கட்டிடப் பெயர்கள்

கோயில் கட்டிடங்கள் கட்டப்படும் பொருள்களைக் கொண்டு அவை மூன்று பெயர்களைப் பெறுகின்றன. அவை சுத்தம்,மிஸ்ரம், சங்கீர்ணம் என்பன. முழுவதும் மரத்தினாலோ, செங்கல்லினாலோ அல்லது கருங்கல்லினாலோ கட்டப்பட்ட கோயில்களுக்குச் சுத்த கட்டிடம் என்றும், இரண்டு பொருள்களைக் கலந்து அமைக்கப்பட்ட கோயில்களுக்கு மிஸ்ர கட்டிடம் என்றும் இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பொருள்களால் கட்டப்பட்ட கோயில்களுக்குச் சங்கீர்ணம் என்றும் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

கோயில் கட்டிட வகைகள்

திராவிடக் கோயில் கட்டிடங்களின் கூரையின் அமைப்பைக் கொண்டு அவைகளுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களைக் கூறுகிறார்கள். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தமது திரு அமைவு திருத்தாண்டகத்தின் 5ஆம் செய்யுளில், கோயில் கட்டிட வகைகளின் பெயர்களைக் கூறுகிறார். அச்செய்யுள்,

”பெருங்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினே டெட்டு மற்றும்
கரக்கோயில் கடிபொழில் சூழ் ஞாமழற்கோயில்
கருப்பறில் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில்
இருக்கோதி மறைவர்கள் வழிபட்டேத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையும் கோயில் சூழ்ந்து
தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீருமன்றே”

இப்பாடலிலே, சோழன் செங்கணான் கட்டிய எழுபத்தெட்டு(78) கோயில்களைக் கூறிய பின்னர் கரக்கோயில், ஞாமழ் கோயில், கொகுடிக் கோயில், இளங்கோயில், மணிக் கோயில், ஆலக் கோயில் என்று ஆறு வகையான கோயில்களைக் கூறுகிறார்.

தொகுப்புரை

- கட்டடக்கலையின் வாயிலாக ஒரு நாட்டின் வரலாறு பண்பாடு ஆகியவற்றின் சிறப்பை அறியமுடியும்.
- ஸ்தபதி என்பவர் சிற்ப நூல் வல்லாரின் தலைவராகவும், ஆசானாகவும் மதிக்கப்படுவர். குறிப்பிட்ட அளவுகளின்படி தயாரிக்கப்பட்ட கற்களையும், சிற்பங்களையும் வைத்துக் கட்டடம் எழுப்புவர்
- பழங்காலந்தொட்டே தனித்துவமான அளவை முறைகளைக் கொண்டிருந்தனர், அதிலும் குறிப்பாகக் கோயில் கட்டும் சிற்பிகள் தங்களுக்கான அளவைமுறைகளைக் கொண்டிருந்தனர். அதற்குத் ”தச்சமுழம்” என்று பெயர்.
- இறைவனுக்குக் கோட்டம் எனும் கோயில்கள் பல கட்டப்பட்டிருந்தன. இதனை ”சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம் என்று ”பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (405) சுட்டப்படுவதின்று அறியலாம்.
- கோயில் கட்டிட அமைப்பைப் பற்றியும் அவற்றின் உறுப்புக்களைப் பற்றியும் ஆகம நூல்களில் சிற்ப சாஸ்திரங்களிலும் விவரிக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன.

குறிப்புகள்

1. S.B. Fletcher, A history of Architecture, London, 1961
2. V.Ganapathi Sthapati, The sculptura; Tradition of the Tamil, cultural Heritage of the Tamils, S.V. Subramanian, V.veerasamy (Ed.), P.174
3. K.R. Srinivasan, Temples of South India, P.2
4. V. Ganapathi Stapati. Op.cit., P-177
5. கோயிற்கலை, பொ.இராசேந்திரன், சொ.சாந்தலிங்கம், பக். 139

